

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izveniši ponedeljke in dneve po praznicah, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 18 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijakke velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četiristopne peti-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska. — Za oznanila se plačuje od Dopisi naj se svoje izpisirajo. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“. — Opravišstvo, na katero naj se blagovoljko pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“.

Peterburg 18. novembra. **Oficijalno.** Kars je bil denes ob osmih zjutraj po dvanajst ur trajajočem boju s šturmom vzet.

Berlin 19. novembra. Glede zaprtga Poljaka, ki je sumljiv, da je hotel streljati cesarja Vilhelma in Bismarka, poroča Wolfow bureau, da bode sodnijska preiskava pokazala, ali je le mistifikacija. (Bolj ničevega telegrama pa še nismo prejeli kot je ta. Ur.)

Kotor 17. novembra. Pripoveduje se, da so Črnogorci zadnjo noč vzeli Bar s šturmom in dalje marširali proti Odsinju (Dulcigno) v Albaniji.

London 17. novembra. Dopisnik „Standard“, ki je pred nedavnim Plevno zapustil, trdi, da ima Osman paša še za šest tednov živeža, da pa manjka njegovej vojski zimске obleke.

Vojska.

Sijajna zmaga naših slavjanskih bratov Rusov! Vzeli so ključ do male Azije, največjo tamošnjo trdnjavo Kars, z naskokom ali šturmom po dvanajst urnem boju. Ker telegram pravi, da je Kars padel zjutraj ob osmih, morali so Rusi zvečer ali po noči napad začeti in celo noč bojevati se.

V Aziji so Turki torej popolnem izgubili vse, kajti slabše utrjeni Erzerum se zdaj ne more dolgo držati, zlasti ker bode mogla ruska vojska generala Loris Melikova od vzetega Karsa tudi k Erzerumu priti in Heiman-Tergukasovo pomnožiti.

Kars, nekdanj sedež armenske dinastije, je zdaj sedež jednega paše in jednega armenskega škofa in posebno kot romarsk kraj Mohamedancem znan, ker je v njem več slovečih mošej. Prebivalci so mešani, Armenci, Georgijci, Perzijani, Kurdi in Turki. Od začetka tega stoletja jih je bilo 50.000, ali kar so bili Rusi vzeli leta 1828 to mesto, izselili so se bili Turki močno in tudi kasneje je palo število prebivalstva tako, da zdaj prebiva v Karsu le kacic 12.000 ljudij. Trgovina je, zlasti prehodna, velika.

Mesto Kars je videlo že mnogo bojov okolo sebe. V 11. stoletju so ga vzeli Seldžuki, v 13. stoletju Mongoli, leta 1387 je Timur Kars bil razdejal. V vojskah perzijsko-turških je bil Kars v 16., 17. in 18. stoletju večkrat oblegovan in vzet. Leta 1828 so ga Rusi pod Paskijevičem po jako trdem boju vzeli. Leta 1855 so ga angleški inženirji močno utrdili, tako da ga Rusi pod Muravijevim leta 1855 niso mogli s šturmom vzeti, ampak so bili odbiti. Le po dolgem obleganju, in ko je tudi kolera prišla v turško posadko, udal se je potem Kars 30. novembra.

Iz Poradima poroča znani dopisnik „N. W. T.“, Čeh Lukež: V ponočnem boju je sinoči dobil general Skobelev majheno rano, kajti bil je preveč drzen. On je bil že deset dni vedno mej prvimi stražami ter je tudi ondi vse obiskovalce sprejemal, in gostil jih je dočim so krogle okolo mize žvižgale. Mnogo pobočnikov njega je bilo tako ubitih ali ranjenih, njemu samemu pak so sovražnikove krogle ubile že pet konj, ko je je jahal v boju. General Skobelev se ne briga mnogo za rano, nego vse jedno zapoveduje ter še

dobro drži „zeleno goro“. Denes je pred Plevno mir.

Ruska armada v Dobruči ima še vedno svoje stare pozicije pred Trajanskim nasipom in v utrjenih prostorih pri Medžidije, Küstendži in Črnej vodi. Kadar Plevna pade, bode tudi ta del začel razvijati svoje moči.

Dopisnik „Daily News“ telegrafira iz ruskega glavnega stana 6. t. m.: V glavnem stanu so denes poskušali nekovo novo orožje, ki je prav zanimljivo, ter se imenuje „Riebajonet“ in je že uvedeno v vojsko severo-amerikanskih zjedinjenih držav. Izumitelj temu bajonetu je rodom Amerikanec in polkovnik v ondotnej vojski, a sedaj je na evropskem bojišču. Tudi njega so povabili k temu poskusu, pri katerem je bilo navzočih dvoje generalnih štabov ter veliki knez in rumunski knez Karel. To orožje ima bodalo od jekla, čegar dolgost je 1 črevelj, a v širokosti meri tri palce, ter je na jednej strani ostro, a na drugej nazobčano kakor žaga. Sè posebnim zapahom pak se more priklopiti na puško kakor navadni bajonet.

Iz Bosne se piše, da porta že brome starce in nezrele mladiče muhamedanske vere pod orožje kliče in pred Novi pazar in drugam pošilja. Kdor ne more orožja nositi, mora visok vojni davek plačati. Beda je velika.

Iz državnega zbora.

Z Dunaja 17. nov. [Izv. dop.]

Češka pasivna politika je prava nesreča za celo opozicijo v Avstriji. Uže pet najst let protestujejo izvoljeni češki poslanci leto za letom ter pošiljajo svoje proteste „visokej zbornici“, to je tistej družbi, katere

Listek.

Pozno.

(Stranica iz življenja.)

II.

(Konec.)

In glej, Sonja je zopet pri meni; mračni naš kot se je zopet oživil s pričujočnostjo mlade gospodinje in vrhu tega z milim balbotanjem triletnega dečka. Moji domači so govorili s Sonjo prijazno kakor prej, brez vsake hude misli, a jaz, sem bil li jaz srečen? Uganiti nij teško. Včasih, ko na videž nij nič omračevalo moje sreče, sem si ustvarjal nekeke čudne prikazni in trpel, a zdaj, ko je bilo v resnici srce moje globoko ranjeno, a se je moglo ono popolnem živeti, če tudi pod krotkimi vzori moje Sonje? Ne, jaz sem preveč zaupal na-se; čas mi je bilo prepričati se, da nijsem rojen za čuvstvo, in da me življenje srca pripelje iz mojega normalnega položaja. Življenje srca je tako vabljivo, a se-

daj se nijsem mogel bolj motiti. Prigodilo se je to, kar si celo domišljati nijsem smel: zopet sva se razšla z ženo. A boljše bi bilo, ko bi se ne bila. Ta korak je bil osodepolen za oba. Jaz sem se nosil proti njej z nekako bolehalo strastjo, zgodilo se je, da sem si, ko me je najhuje težilo, jasno predstavljal svojega zopernika in začel jo pikati. Ona sama nij bila več ista; iz vesele in brezskrbne je postala žalostna in malodušna. Ona spremena me je vedno spominjala njenega prestopka in me spravljala iz sebe. A kako je revica mogla biti drugačna? Kako je mogla ona pozabiti to, kar sem jaz vedno pomnil! Tako sva se mučila nekaj mesecev. Jaz sem postajal bolj in bolj razdražen. Včasih se mi je zdelo, da je edino sredstvo najti pokojnost, da ubijem Hazarova, a še žalostnejše misli so me mučile. Enkrat strah me je povedati, kajti še zdaj, pri spominu na to, se mi tresejo kosti, a priznanje naj bo moja kazen: tedaj enkrat sem se bil tako daleč spozabil, da sem sklenil roko ste-

gniti nad svojo ženo! To je bila kaplja, ki je prepolnjevala čašo grenkosti. Sonja je jela govoriti o ločitvi; jaz jej nijsem nasprotoval; čutil sem, da se ne da misliti na skupno življenje, da lahko postanem hudodelec, če je ne odpustim.

Tisti večer, ko je ona odšla, pridem pijan domov. Vladimir je ostal pri meni, a on me nij pomirjal, spominjal me je le vedno na njo. Vinska kapljica je bolj in bolj pogosto postajala moja tolažba. Zver je premagala človeka! Ko me je prvokrat zapustila žena moja, imel sem kalno upanje, če prav sam sebi nijsem veliko verjel, da se prej ali pozneje ona vrne, zdaj nij upa več bilo. Sicer si jaz nijsem štel tega v krivdo, a vest me je mučila zoper mojo voljo. Padel sem v popolno obupnost. Redek večer, da nijsem prišel pijan domov. Lahko se misli, koliko so trpeli moji domači, a jaz sem se trudil ne zapaziti njih trpljenja.

O Sonji nij dolgo nikakega sluha. Zopet Ana Petrovna napiše, da je ona nevarno

pravic nečejo priznati. In kaj so dosegli v teh petnajstih letih? Bere se protest, potem izreče predsednik, da so češki poslanci izgubili svoje mandate in s tem je delo za celo leto končano. Zdaj, ko gre za sklepanje nove nagodbe z Ogersko, bila je češkim poslancem lepa prilika dana, da vsaj „ad hoc“ stopijo v državni zbor, saj bi to lahko bili storili s kakim protestom, katerega bi jim nikdo ne bil zabranil. Namesto da sami pridejo, pošljejo zopet svojo navadno izjavo, le s tem razločkom, da letos niti niso bili povabljeni od predsednika k vstopu, ker še niso verificirane poslednje volitve. Tedaj so pisali iz lastne inicijative. Podpredsednik Vidulich — Dr. Rechbauer uže nekaj časa boleha — nij hotel pisma prebrati, gotovo vsled ministerskega uplivanja. No, tako postopanje se je celo ustavovernej stranki pretirano zdelo in po nasvetu barona Kellersperga je moral predsednik celo izjavo dati prečitati.

Potem je dr. Pražak nasvetoval, da se naj izroči to pismo posebnemu odseku v predvarek, pa kakor prejšnja leta, tudi zdaj ustavoverna stranka nij privolila in tako je bila stvar pri kraju — zopet za eno leto.

V generalnej debati je Weiss-Starkenfels od desnega centra ostro šibal Herbsta in ministerstvo, sicer pa priznal dualizem, kot faktum, ki je postavno sankcioniran.

Baron Kellersperg je postal jako nepriljubljena oseba v strogo ministerijalnih krogih, to se vidi iz srditih napadov v oficijoznih listih na njegovo osebo.

Iz zanesljivega vira sem slišal, da je minister Lasser, ko je Kellersperg se dal vpisati za proti-govornika, njega k sebi povabil in ga na vse načine skušal spreobrniti, pa zastonj. V enej prihodnjih sej bode menda sam minister Lasser Kellerspergu odgovarjal.

Konfisciran dopis — ušel.

Naši nekateri bralci morda mislijo, Bog ve kaj napišemo, ali vzamemo v list, kadar ga nam ces. kr. državni pravdnik konfiscira. Denes jim lahko pokažemo kaj se vse konfiscira. Predzadnja konfiscirana številka je bila zaplenjena tudi zaradi sledečega dopisa iz Črnomlja. Ker pa dež. sodnija nij potrdila konfiskacijskih uzrokov gospoda c. kr. državnega pravdnika — mimo grede rečeno, da s pruskim kraljem govorimo „prvi slučaj v našej hiši“ — bil je včeraj odpečaten in denes

bolna in prosi, da naj pridem. Jaz hitim, kakor brezumec, potujem noč in dan, a ne dobim je več mej živimi. Hitra jetika jo je nesla v mogilo. Noč, kojo sem preživel poleg njene prahu, odkrila mi je široko oči. Zmagonosno zrelišče smrti je snelo samoljubno zaveso izpred mojih oči. Spoznal sem, da sem veliko bolj kriv pred ženo, kakor ona pred mano.

„Sonja, moja Sonja!“ vskliknem, „čemu sem te spoznal! Nijsem te znal narediti srečne! Ko bi se ne bila poznala, našla bi bila morebiti človeka, ki bil razumel bolj ceniti tebe in ne bilo bi ti treba iskati zadovoljnosti v drugem.“

Prisegel sem popraviti kolikor mogoče zlo, ki sem ga stvoril: pustiti pijačo ter zanimati se z odgojo sina, in Bog vidi, da sem izpolnil prisego. Deset let je uže preteklo od tega časa, in pokoj, ki je obsenčil mojo dušo, je znak, da mi je — odpustila. —

Iz „Njive“.

ga priobčujemo. Evo vam izpuščenega konfisciranca:

„Iz Črnomlja 24. oktobra. [Izvirni dopis.] Dovolite mi, gospod urednik, da vas nadlegujem denes s prošnjo za juridičen svet, kateri bi bil, kakor bode sami izprevideli, gotovo tudi za javnost, ter bode marsikomu v enakem slučaju mnogo koristil. Letošnjo jesen in posebno meseca oktobra, ko so se iztirjevali davki po raznih eksekucijah, zgodilo se je tudi pri nas, da je dotični komisar, poslan od okrajnega glavarstva ali davkarstva, v dveh krajih zarubil ter prodal grozdje iz vinogradov, katerih lastniki so bili na dolgu z davščino. Nam se dozdeva, da tega postava nikjer ne veleva, sicer bi se bilo to uže mnogokrat zgodilo. Prosimo torej, posebno z ozirom na to, ker je mogoče, da se je kaj enakega tudi uže drugod godilo, za svet, kaj je dotičnikom storiti. Pisal bi vam rad tudi še nekaj o „ponočnih lovih“, pa naj bo dovelj, da jih samo omenim, ker spadajo zopet na drugo stran.

(Državlanski zakonik v §§. 294 in 295 določuje, da so poljski pridelki, dokler od tal, kjer so vzrastli, niso ločeni, deli nepremakljivega blaga, in torej juridično neločljivi. Dvorni dekret od 7. aprila 1826, številka 2178, pak glede na prej omenjene paragrafe strogo določuje, da se taki poljski pridelki, ki še niso ločeni od zemlje, in tudi tako zvani fundus instructus, ne sme za se eksekvirati, nego samo z nepremakljivim posestvom vred in po postavnih določilih, ki uredujejo rubežen nepremakljivega blaga. Za to pa so kompetentne samo sodnije. Naš svet je torej: Nastopiti pot postavne pritožbe proti dotičnemu uradu, ali pak, kar bi sigurno boljše in določnejše bilo, uložiti proti eraru pravilno tožbo pri sodniji. Mogoče tudi, da je bilo vse le pomota, a mi vendar pri tem obračamo tudi pozornost naših državnih poslancev na ta dogodjaj. Ur.)“

Angleška politika.

Čudna so pota angleške diplomacije. Navaden človek jih nikdar ne razume, in kako bi jih tudi razumel? Vsaj so lordi in gentlemani, ki angleško politiko vodijo, visoko nad površjem navadnega človeškega helotizma. Oni so gospodje in zato jim je vse mogoče in zato je tudi vse prav, kar oni naredijo. Akopram pa navadnemu človeštvu niso razumljiva njihova pota, mu je pa njihov namen dobro razumljiv. Namen angleških gentlemanov je kramarsko gospodstvo ali bolje rečeno jerobstvo nad družimi narodi.

Ker se pa Angleška poteguje samo za jerobstvo, torej za čisto napačen namen, zato tudi sredstva njena po sodbi „nižjih“ ljudij niso nikdar poštena, akopram se še včasih taka vidijo. Komu nij znana angleška prodaja opija na Kitajskem in žganja v nekaterih afrikanskih pokrajinah, komu nij znana sedanja lakota v Indiji? Kaj je mar Angležu, če na tisoče in tisoče ljudij pomrje, da se le on bogatí. Zatorej vidimo da se Angleška nij še nikdar bojevala za to ali ono idejo; njej je vera, domovina, svoboda, napredek in omika družih narodov čisto postranska reč. Rekel sem, da se Angleži včasih pošteni vidijo; da, vidijo se ali hočejo se vsaj kazati za največje človekoljube. O ironija, kramarski Anglež pa človekoljubje! Poglejmo nekoliko tu novejo in najnovejo „človekoljubno“ politiko.

Poljska je prosila pri vseh svojih vstajah zoper „Moskale“ ves svet na pomoč. In

kdo se je je najbolj usmilil? Nesamoljubna Angleška, kajti ta jo je podpirala z vsem mogočim. Za kulisami se je pa pripovedovalo, da skazuje Angleška Poljakom toliko sočutja le za tega delj, da bi ohromela Rusijo. Kramarski razum je dobro sprevidel, da zna Rusija, če se bode zmirom tako razvijala, postati tekmovalka angleškim interesom. Tako je tedaj Angleška uže pred leti pod krinko usmiljenja do stiskanih Poljakov rovala proti Rusiji; in tako početje imenujejo angleški državniki „zdravi egoizem“. Najbolj čudne stopinje je pa prehodila angleška politika v sedanjem slovanskem osvobodilnem boju.

Ko se je začel vstanek, dajala je Angleška Bošnjakom in Hercegovincem orožje. Ga je pa le zastonj dajala? Kaj še, beseda „zastonj“ se ne čita v kramarskem programu. Prodajala ga je drago; in zakaj ga je prodajala, mar zato, da bi se slovanska raja osvobodila izpod turškega jarma? Kaj še, baš protivno, namreč zato, ker je mislila, da bodo rajo kmalu Turki potlačili in jej zagadelj še večji davek naložili in potlej tem ložje Angležem visoke obresti plačevali. Angleška je tedaj mislila pri tem ljubeznivem podpiranju uboge raje doseči dvoje ob enem, ali kakor Nemec pravi: Zwei Fliegen auf einen Schlag. Sedaj je pa, odkar se je pričela rusko-turška vojska, stanovitna točka v angleškem izhodnem programu: nerazdeljivost in neodvisnost Turčije. Ali to posebno angleško prijateljstvo do Turčije ima svoje dobre uzroke. Angleško zlato se je v Turčiji prav dobro nalagalo, angleška pavolja in kolonijsko žito se je tu prodajalo po visokej ceni in angleške tovarne so v svoj lastni prospeh podpirale turško lenobo. Končno je bila pa Turčija za vse to še tako hvaležna, da je ruskim vojnim ladijam v Dardanelah pot zapirala. John Bull je skazoval vso mogočo ljubezen Turčiji zaradi svoje pavolje in iz same ljubezni do svojega trgovskega prijatelja je naredil, kar je mogel; zadrževal je cele dve leti vojsko mej Rusijo in Turčijo. Ali s tem si nij dosti pridobil, ker zadovoljil se je z zvučnimi deklamacijami, diplomatičnimi notami in končno je stisnil pest in — vtaknil v žep. S takimi sredstvi se straše dan denes samo otroci, nikakor pa ne ruska velemoč, ki se zaveda svojega cilja. Ali tudi John Bull je znal dobro računati in zato si je izračunil, da bi njegova kupčijska bilanca ne bila dosti na slabšem, če je li Batum in Erzerum v turških ali ruskih rokah, če dobi Bulgarska samoupravo ali ne, in končno, da ruska morská moč ne more biti nevarnejša, nego je sedaj, samo če Carigrad ne postane rusk. Zakaj bi se tedaj Angleška vojskovala? Morebiti za Dunav? To bi bilo smešno. Angleška bi se gotovo zelo radovala, če bi izgubila Avstrija pot k morju. Po zrelem pretresu trgovinske strani celega vprašanja je sprevidel John Bull, da ruski cilji in angleški interesi niso tako zelo navskriž in razen tega se angleški pridelki ne uvažajo samo v turška, ampak tudi v ruska pristanišča in morebiti tudi to, da Rusi redneje plačujejo, nego Turki. Angleška tedaj ne more pri kakej premeni v turški državi ničesar izgubiti, dokler prevrat ne prestopi svojih mej.

Iz teh razlogov Angleška nij v očitno akcijo stopila, ampak gleda na dogodke za Balkanom, kakor špekulativen kupec, samo, ko bi prišlo njeno trgovišče Carigrad v nevarnost, bi pokazala svoje roge. Dokler pa

ostane turški oziroma angleški Carigrad v sedanjih rokah, ostane tudi Turčija ista Turčija in iste pomembe za Albionove potomce. Glavna misel na Angleškem je pa bila, in je morebiti še, da Rusija ne more nikakor zmagati in da bi se ta misel tudi vresničila, se je Turška preskrbljevala in se še preskrbuje z vsemi, za vojno potrebnimi, stvarmi in ljudmi iz Angleške. Zapopadek angleške politike je: sultan naj še dalje vladari v Stambulu, naj igra ustavno komedijo in — naj bode še dalje polje za visoke angleške obresti.

Taka je angleška izhodna politika. Zanimivo je izvedeti tudi nekaj o glavnem reprezentantu te politike, o ministerskem predsedniku lordu Beaconsfieldu, katerega nekateri še zmirom Disraelija imenujejo. Zadnjič je tolažil ta usmiljeni kristijan pri gostiji v Guildshallu zbrane borzijance in velikotrgovce, naj se nikar ne boje za daljšo osodo dragocene Turške, da naj bodo zagotovljeni, da novci, katere je izdala Angleška za to vojsko, niso izgubljeni.

Jedro njegovega govora so bile te-le misli: Angleška se drži zgovorjene nevtralitete; neodvisnost Turčije mora biti zavarovana; ko bi ne bila, bi se s tem ogrozila evropska samostalnost in angleška nevtralnost bi prenehala; vendar je car obljubil, da si ne bo nijedne dežele prisvojil in sultan je pripravljen vsem carjevim željam ustreči; le potrpežljivost, bo kmalu mir. Govor lordov je pri tem neizrečeno slavil mohamedansko za življenje sposobno moč. Iz njegovih pohval, obrnenih na rusko hrabrost, se prav lahko spozna njegova tajna škodoželjnost in dvomiselnost. Lord Beaconsfield se je pri govoru zvijal kakor gad, miroljubno se smejal in le včasih strupeno proti Rusiji zasikal. Poslušalci so ga razumeli in morebiti tudi Rusija.

Iz tega govora se lahko spozna, pravi „Čech“, da je lord Beaconsfield najimenitnejši in najzvestejši tolmač angleške politike. On je njeno pravo vtelesenje. To dokazuje celo njegovo življenje. Njegovo načelo je bila le brezobzirna, židovska sebičnost in nenravna politična dejanja, s čemur se je vspel na sedanjo stopinjo angleškega premiera. Tu tudi gotovo ne bo odveč, če navedem o njegovej karakteristiki besede, katere je izrekel pred nekoliko desetletji o njem največji irski rodoljub in goreči katoličan O'Connell. „On je,“ pravi O'Connell, „lažnjivec v besedah in dejanjih. Njegove besede so vtelesena laž. On je madež ljudstva, najnižji človek svojega plemena in za Angleško je sramota, da pusti v svojem parlamentu tako odpornega, gnjusnega, umazanega in podlega čmerneža. Moje besede so ostre, a izraziti se še ne morem dosti ostro. Ko bi bili v angleškem jeziku ostrejši izrazi, bi se jih tudi poslužil, ker le najostrejši izraz bi mogel dobro označiti tega pošastnega človeka.“

Tak je tedaj prvi angleški politik lord Beaconsfield, ki je po imenu in dejanji glava in voditelj angleškega kabineta in angleške politike. John Bull je le njegova desna roka, to je najzvestejši izvrševalec kabinetove, to je Disraelijeve, volje. Z gnjusom se mora vsak poštenjak obrniti od židovske politike židovskega lorda. Sicer je postal židovski Disraeli spoznavalec angleške cerkve in potem lord Beaconsfield, ali postal je le po imenu, ker v dejanji je še zmirom stari žid. Po vsej pravici zasluži tradicionalno-kramarska politika tacega zaščitnika in pospeševalca.

Na Angleškem je pa se ve da tudi nekaj taci mož, ki vladno politiko naravnost obsojajo, kakor Gladstone, Salisbury, Hartington. Tako je zadnji pred nekaj dnevi v Edinburghu zametaval Beaconsfieldovo politiko v svojem govoru, katerega konec tu podajam: „Ne more se pričakovati, da bi si drugi narodi osvojili naše nazore; in če gojimo mi brezumno egoistično politiko, ne moremo drugemu pričakovati, nego, da začno gojiti tudi drugi narodi brezumno egoistično politiko v razmeri k nam. Brezumna egoistična politika ne more imeti vspeha tam, kjer so razpostavljeni interesi cele Evrope. To je čisto nemogoče.“ Ali kaj pomaga, če pa ti resnicoljubni možje ne morejo vplivati nikdar aktivno na angleško politiko in še malo kedaj pasivno, t. j. da včasih Beaconsfieldovo kramarsko politiko nekoliko vstavljajo. S—n.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 19. novembra.

Zdi se nam, da smo Kellerspergov govor, v katerem je Čehe hvalil in jih zval naj pridejo v državni zbor, od kraja nekoliko precegnili. Časopisi, ki nam cel njegov govor prinašajo, pojasnijo nam, da je Kellersperg naglašal zdajno ustavo in protestiral, da bi še s katero drugo narodnostjo kakor z Ogri spravo ali nagodbo delal. Tega v telegramu nij bilo in to stvar neugodno izpremeni. Sicer pa to pišoč nemamo čeških nedeljskih listov v roci. Bomo videli kako ti sodijo.

Sicer pa je zaznamovati vredno, da so magjarski listi na Kellersperga silno srditi. To je dokaz, da se ga boje; dobro znamenje.

Vnanje države.

V Berlinu so prijeli 17. t. m. necega Poljaka, ki je imel revolver pri sebi. Sumnjiv je, da je hotel cesarja Vilhelma napasti. (Glej telegram.)

Nemški cesar Vilhelm je dal ruskemu polkovniku polka Kaluga, kateri njegovo ime nosi, orden „pour le mérite“, najvišji pruski orden za hrabrost.

Iz Carigrada se poroča „Standardu“, da je sklenil ministerski svet pod predsedstvom sultanovim v četrtek, storiti korake za to, da se doseže končanje vojske. Med tem pa se imajo priprave delati za skrajno brambo. Veliki vezir ima Layarda obiskati in mu upanje izreči, da bode Anglija posredovala za mir. Sultan je 16. t. m. izročil meščanski gardi zastavo in govoril, da čast naroda zahteva brambo domovine z občno vojno službo.

V francoskem senatu se je interpeliralo, kaj je ali bode vlada storila zoper sklep zbornice postaviti enketo. Vsled tega bode tudi v senatu denes do debate prišlo. — „Moniteur“ govori, da so tri kombinacije o prihodnjem ministerstvu: ali iz ustavne stranke senata (ta ima največ upanja), ali iz uradnikov, ali pa uporno ministerstvo iz vojakov sestavljeno.

Dopisi.

Iz slovenskega štajerskega

(Kamniškega nemčurja H. . . . izobraženost) Če se popotnik utruji, išče si v gostilnici nove moči. Navadno je takrat vsakateri človek bolj tihoten, temveč, če se še tujca čuti. — Skoraj tako se je zgodilo minule dni dvema spodnje-štajerskima narodnjakoma, ki sta bila primahala iz prijazne Ljubljane — v Kamnik. Tja dospelvi se takoj napotita v najbolj znano restavracijo F. . . . Vsedeta se k postranski mizi, ki je ravno praznovala, ter si naročita pri prijaznem gostilničarju večerje. Postrežba je bila v redu. — Njima nasprotno pri drugej mizi košetaril pa se je zgoraj navedeni nemškutarski omikanec.

Zvešči da sta to Slovenci, jelo so se mu takoj oči širiti in sukat, kakor mački, ki slanik vidi, a vendar ga doseči ne more. Brala se mu je razburjenost na vseh gibih. Celo kljuna pri šnepu, katerega je glodal, bi ne bil v svojej razdivjanosti opazil, ako mu ga ne bi bil zraven sedeči gospod pokazal. — Na vse strani se je zvijal in premerjal, kako bi se mu kaj dalo do nasproti tebi nič meni nič sedečih tujcev z besedo priti. — Zadrževala ga je začetkoma pričujočnost vrlih domačinov; a ti se precej kmalu napotijo domov. — Sedaj prigrmi njega ljubljene, kakor se je očitno sklepati dalo, dolg kakor — preklja. To bilo mu je jako po volji. Takoj od mize vstane, ter začne čelešnik pri peči nadomestovati. Zdaj pa kar — pa kako — si menda misli. — Začel je nekaj o nekem škofu guli, potem da je bil on uže v semenišči, da so mu uže tonzuro izbrili, kar se mu sicer še le preveč pozna in cesar zares tajiti ne more. Ker pa vrhu tega priložnosti k besedovanju najti mogel nij, začel je burkovati in nagajati. Neustrašljivo ga tujca nekaj časa opazujeta, ker sta začetkoma od njega visoke učnosti kakoršno si je sam pripisoval, morda vendar-le saj kaj šaljivega pričakovala. A kakšna pomota! — Kilometer zdel se mu je prvo orodje, ter začne stari seženj tako dolgo na novo mero snovati, da si popolnem izgreši, koliko je: 5 × 8. Neče se mu pri tem ugovarjati, torej je trebalo drugzega predmeta. Izvoli si nad njim viseči kip — „Rothkäppchen.“ Šlevuri po njem, ter nastavlja besede, kako bi kaj ložje ta dva tujca piknil; a počel je uže vse tako bedasto, da mu celo njega pajdaš pristavljati nij znal kar nič.

Prav čudno je pa zares, kakšno gnjilo izobraženost marsikateri nemčur do popotujočih Slovanov pokaže. Ravno to je obelodanil zgoraj navedeni izbriti H. . . , kakor se je sam imenoval, in njega pajdaš. — Slišati je, da ta dva visoka gospoda tudi v Kamniku — kot prekrasni zvezdi — bovskata. To se je zlasti pokazalo, ko odposljeta z neko deklo polno korbačo sladčice nekej gospici. Zavzela g. pa požene ubogo deklo z korbačo vred, da sedaj reva ne ve, ali nij naročila zastopila, ali se njej je sanjalo, ali sta le ta dva bistroumneža obnorela.

V Kamniku njima je baje uže skoraj odklenkalo, torej sedaj bolj na potujoče tujce prežita. Nasvetuje se njima pa, da se v prihodnjich ne zaletavata na popotujoče Slovane, ki mirnost in gostoljubnost ljubijo.

—d—

Domače stvari.

— (Slovensko gledališče.) Stara Kaiserjeva veseloigra „Krčmarica“ prišla je v nedeljo na slovenski oder v neizrečeno slabej Alešovčevej prestavi. Igralo se je prav dobro. Gospodu Kocelju je bil „Trdoglavac“ naloga kakor navlaš, in gospod Kajzelj (Vincenc) je, kakor vedno, tudi ta večer budil veselost pri občinstvu. O gospodični G. Nigrinovej (Ciljka) omenjamo, da potrjuje ona vedno našo sodbo, katero smo vzdunjič o njej izrekli. Mnogo dobrega pričakujemo o njej, ako — bode vedno s pridnostjo študirala naloge. Gospod Jeločnik (Otmir) vedno z veseljem in razumom izpeljuje svoje naloge, in tako je storil tudi ta večer. G. Schmidt (gostilničar) nij vedel prav, kaj in kako. G. Šušteršič (oskrbnik) pak je bil smeholjubnemu občinstvu prav po volji. Drugi sodelalci

so vsi zadostili, tudi zbor se je počelkom prav dobro oponesel; konečno pa se z godbo nij mogel prav ujemati. O prestavi pa naj še enkrat omenimo, da je barbarska in treba bode enake prevode dobro pregledati, prej ko se predstavijo. Vzlasti neumnih dovtipov v spachej in celo neresničnosti, kranjskejšprahi" nij treba, in občinstvo je takim primojduševskim rečem tudi res sikalo. Germanizmov mrgoli vse po tem delu, s kratka: prestava je mizerabel!

— (Šole) so v Ljubljani včeraj zarad cesaričinega godu praznovali.

— (Z Vrhniške) se nam poroča, da se tam snuje požarno društvo. Dotična pravila so už pred več tedni vladila v potrjilo odposlana.

— (V Bégunje) na Gorenjskem pride v žensko kaznilnico za domačega zdravnika tukajšnji bivši sekundarij deželne bolnice dr. Pintar.

— (Iz Celja) se nam 18. t. m. piše: Denes se je stotnik lovskega polka poskusil umoriti. Misleč prestreliti srce se je nesrečno varal, kajti krogla je zadela le en del pljuč, tako, da trpi zdaj strašne bolečine. Nij mu mogoče živeti, pa tudi umreti ne. K temu samoumoru ga je baje ljubezen do svojih otrok pripravila; pripoveduje se, da so mu trije otroci zaporedoma umrli, in je iz osupnosti storil ta žalosten korak. Res občudovanja vredna očetovska ljubezen!

— (V Celji) so prijeli in zaprli neko žensko, govorečo nemški in slovenski po ljubljanskem dijalektu, ki je izdajala 39 s fotografijo ponarejenih bankovcev.

— (Nesreča.) Piše se nam: 17. t. m. je padel na še dozda nedoločen način mej Poličani in Ponikvo kurjavec mašine necega tovarnega vlaka z mašine tako nesrečno, da mu je desno nogo odvozilo.

Razne vesti.

* (Na zagrebške univerzi) je bilo poletni semester 283 poslušateljev, a 23 rednih in 7 izrednih profesorjev. Mej poslušatelji je bilo 66 teologov, 169 juristov, 48 filozofov.

* (Smrt na železničnih šinah.) Dne 14. t. m. je bil mej Gradcem in Puntigamom povožen in od mašine tako raztrgan, da nij bil izpoznavati, nek mlad človek. Sodijo, da se je sam pod mašino vrgel, ker si je hotel končati življenje.

Umrli v Ljubljani

od 14. do 16. novembra:
Leopold Mehkota, delavčev otrok, 15 ur, na mestnem trgu št. 22, za otrpnenjem možjan. — Stanislav Novak, tovarniškega delavca otrok, 7 m., v Florijanskih ulicah št. 20, za božjastjo. — Josipina Modic, starinarja otrok, 8 m., na starem trgu št. 26, za vodeno glavo.

Tržne cene

▼ Ljubljani 17. novembra t. l.

Pšenica hektoliter 9 gld. 43 kr.; — reš 6 gld. 50 kr.; — ječmen 5 gld. 85 kr.; — oves 3 gld. — 41 kr.; ajda 6 gld. 50 kr.; — prosó 5 gld. 69 kr.; — koruza 6 gld. 60 kr.; krompir 100 kilogramov

Loterijske srečke.

V Trstu 17. nov.: 14. 38. 5. 32. 45.

V Linci 17. nov.: 44. 42. 50. 84. 10.

Očitna zahvala.

Jaz podpisani pogorelec sem imel svoje poslopje pri veleslavnej banki „SLAVIJI“ v Pragi

od minolega poletja zavarovano (pri okrajnem zastopniku g. L. Stepišniku v Slov. Bistrici) ter sem malo dni po požaru pripadajoči mi znesek v gotovih denarjih resnično prejel.

Zahvaljujem se zatorej za točno izplačanje prav ponižno preblagodušnemu gospodu Ivanu Hribarju, glavnemu zastopniku (za slovensko ozemlje in trojedino kraljevino) praške vzajemne zavarovalne banke v Ljubljani.

Visolska gora, dne 10. novembra 1877.

Jan. Vidmajer, posestnik.

Izdatelj in urednik Josip Jurčič.

3 gld. 04 kr.; — fižol hektoliter 7 gld. — kr.; masla kilogram — gl. 94 kr.; — mast — gld. 80 kr.; — špeh frišen — gld. 62 kr.; — špeh povojen — gld. 70 kr.; jajce po 2¹/₂ kr.; — mleka liter 7 kr.; govednine kilogram 54 kr.; — telečnine 52 kr.; — svinjsko moko 52 kr.; — sena 100 kilogramov 2 gld. 05 kr.; — slame 1 gld. 78 kr.; — drva trda 4 kv. metrov 6 gld. 50 kr.; — mehka 4 gld. 50 kr.

Dunajska borza 19. novembra.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Enotni drž. dolg v bankovcih	63 gld. 20	kr.
Enotni drž. dolg v srebru	66	65
Zlata renta	74	—
1860 drž. posojilo	113	—
Akcije narodne banke	820	—
Kreditne akcije	203	60
London	118	70
Napol.	9	54 ¹ / ₂
C. kr. cekini	5	67
Srebro	106	30
Državne marke	58	75

Zahvala.

Vsem onim, kateri so nam pri boleznih in smrti našega predrazega, nepozabljivega soproga, odnosno očeta, starega očeta in tasta, gospoda

Jožefa Gerbica,

pokazali toliko sočutja in ga 10. t. m. v takej množici izpremili do hladnega groba, ter nam s tem saj nekoliko olajšali našo veliko žalost, izrekamo tu svojo najsrčnejšo zahvalo.

V Cerknici, dne 17. novembra 1877.

(348) Tugnojoča rodovina Gerbičeva.

Iščejo se agenti

za prodajanje semenja na malo in veliko za dobro plačo; natančneje se izve pri gosp.

Poppoviću,

trgovcu semenja in izdelatelju oljnatih barv v Zagrebu. (347—1)

■ Najboljše in najcenejše ■

obleke

za gospode, dečke in otroke!

Mestne, potne in lovske kožuhe

na veliko izbiri prodaje

M. Neumann,

v Ljubljani, v slonovih ulicah št. 11.

Potni kožuhi, s sedmogradci in šopni, podloženi po 45 gl.

Lovski kožuhi, z belo jag-njetino 16 "

Mencičkovi 20 "

Mencičkovi iz lodna 14 "

Zimske suknje 18 "

Suknje za doma 12 "

Suknje za na lov iz lodna 8 "

Zimske hlače 6 "

Najnovejše in najelegantnejše

v konfekciji za dame.

■ Vnanje naročbe se izvršujó točno s povzetjem, kar komu ne gódi, zamenja lahko z drugim. (341—3)

Vsem bolnim moč in zdravje brez leka in brez stroškov po izvrstni

Revalesscière du Barry

v Londonu.

30 let uža je alj boleznih, ki bi je ne bila ozdravila ta prijetna zdravilna hrana, pri odraslih in otrocih brez medicini in stroškov; zdravi vse bolezni v želodcu, na živcih, dalje prsne, i na jetrah; žlez naduho, bolečine v ledvicah, jetiko, kašelj, neprebavljenje, zaprtje, prehlajenje, nespanje, slabosti, zlato filo, vodenico, mrzlico, vrtoglavje, silenje krvi v glavo, šumenje v ušesih, slabosti in blevanje pri nosečih; otožnost, diabet, trganje, shujšanje, bledico in prelajenje; posebno se priporoča za dojenje in je bolje, nego dojnično mleko. — Izkaz iz mej 80.000 spričevalnih, brez vsake medicine, mej njimi spričevala profesorja Dr. Wurzerja, g. F. V. Beneka, pravega profesorja medicine na vseučilišču v Mariboru, zdravilnega svetnika Dr. Angelsteina, Dr. Shorelanda, Mr. Campbella, prof. Dr. Dédé, Dr. Uré, grofinje Castlestuart, Markize de Brehan a mnogo drugih imenitnih oseb, se razpošiljava na posebno zahtevanje zastoj.

Kratki izkaz iz 80.000 spričevalov.

Spričevalo št. 73.670.

Spričevalo zdravilnega svetnika Dr. Wurzerja,

Bonn, 10. jul. 1852.

Revalesscière Du Barry v mnogih slučajih nagradi vsa zdravila. Posebno koristna je pri driti in grizi, dalje pri sesalnih in obistnih boleznih a t. di. pri kamnju, pri prisadljivem a bolehnem draženju v secalni cevi, zaprtji, pri bolehnem bodenju v obistih i mehurji, trganje v mehurji i. t. d. — Najbolje in in neprecenljivo sredstvo ne samo pri vratnih in prsni boleznih, ampak tudi pri pljučnici in sušenju v grlu. (L. S.) Rud. Wurzer, zdravilni svetovalec in člen mnogo učenih društev.

Winchester, Angleško, 3. decembra 1842.

Vaša izvrstna Revalesscière je ozdravila večletne i nevarnostne prikazni, trebušnih bolezni, zaprtja, bozne čutnice in vodenico. Prepričal sem se sam gledé našega zdravlja, ter vas toplo vsakemu priporočam. James Shoreland, ranocelnik, 96. polka.

Izkušnja tajnega sanitetnega svetovalca gosp.

Dr. Angelsteina.

Berolin, 6. maja 1856.

Ponavljaje izrekam gledé Revalesscière du Barry vsestransko, najbolj spričevalo.

Dr. Angelstein, tajni sanit. svetovalec.

Spričevalo št. 76.921.

Obergimperm, (Badensko), 22. aprila 1872.

Moj patient, ki je uže bolehal 8 tednov za strašnimi bolečinami vnetic jeter, ter ničesar použiti nij mogel, je vsled rabe Vaše Revalesscière du Barry popolnoma zdrav.

Viljem Burkart, ranocelnik.

Spričevalo št. 72.618.

La Roche sur Yon, 30. julija 1868.

Vaša Revalesscière ozdravila me je popolnoma strašnih želodčnih in čutnicnih boleznih, katere so me deset let učile.

(Gospa) Armanda Prevost, posestnica.

Revalesscière je 4krat tečnejša, nego meso, ter se pri odraslih in otrocih prihrani 50krat več na oči, ko pri zdravilih.

V plehaatih puščah po pol funta 1 gold. 50 kr., 1 funt 2 gold. 50 kr., 2 funta 4 gold. 50 kr., 5 funtov 10 gold., 12 funtov 20 gold., 24 funtov 36 gold.

Revalesscière-Biscuiten v puščah in Revalesscière-Chocolatée v prahu 12 tas 1 gld. 50 kr., 24 tas 2 gl. 50 kr., 48 tas 4 gl. 50 kr., v prahu za 120 tas 10 gl.

Prodaje: Du Barry & Comp. na Dunaji, Wall-Gasse 8, št. 8, kankor v vseh mestih pri dobrih lekarnih in specializiranih trgovcih; tudi razpošilja du-

ejaska hiša na vse kraje po poštnih nakaznicah ali povestih. V Ljubljani Ed. Mahr, J. Svoboda, lekar pri „zlatem orlu“, v iteki pri lekarju J. Prodamu, v Celovcu pri lekarju Birnbacherju, v Spijatu pri lekarju Aljinoviću, v Trstu pri lekarju Jakobu Serravallo, pri drogeristu P. Rocca in J. Hirschn, v Zadru pri Andreoviću. (149)

Javna zahvala.

Midva podpisana pogorelca sva bila pri veleslavnej banki

„SLAVIJI“ v Pragi

od minulega poletja zavarovana po okrajnem zastopniku L. Stepišniku v Slov. Bistrici in sva takoj po požaru odškodnino od veleslavne banke „Slavije“ v gotovem popolnem računu izplačano dobila, na čemer se jej prepomižno zahvaljujemo.

Zahvaljujemo se tudi preblagodušnemu gospodu Ivanu Hribarju, glavnemu zastopniku (za slovensko ozemlje in trojedino kraljevino) praške vzajemne zavarovalne banke v Ljubljani.

Verhojje, dne 10. novembra 1877.

Šim. Firer, posestnik; Franc Majal, posestnik,

pogorelca.

Fr. Ratej, Jan. Vivod, M. Polšak, Jurij Mihelak, Valent. Pangračič, gasilci.

(349)

Lastnina in tisk „Narodne tiskarne“.